

III «Організмий рівень організації живої природи», в темі «Одноклітинні організми», на вивчення якої виділено лише 4 години.

Закінчується вивчення одноклітинних організмів в 11 класі у розділі V «Історичний розвиток органічного світу» темою «Історичний розвиток і різноманітність органічного світу» [1]. Подібна кількість годин та параграфів у темі ідентична й у програмі академічного рівня [2].

У програмі профільного рівня з біології кількість годин є значно більшою, у зв'язку із поглибленим вивченням. У розділі IV «Організмий рівень організації живої природи» на вивчення теми «Організм як біосистема: структурні елементи і основні процеси» виділяється 28 годин. Під час вивчення цієї теми пропонуються демонстраційні експерименти та лабораторні роботи «Регуляція функцій багатоклітинних організмів, представників одноклітинних, колоніальних і багатоклітинних організмів», екскурсія «Інститут цитології, гістологічна лабораторія. «Профілактика інфекційних захворювань (поліклініка, лікарня)» [3].

Отже, тема «Одноклітинні організми» розкривається у старшій школі залежно від рівня навчальної програми. При цьому, як на рівні стандарту, так і на академічному рівні спостерігається недостатня кількість експериментальних досліджень. Подальше введення у навчальний процес додаткових лабораторних та практичних робіт, дало б поштовх для більшого зацікавлення учнів у вивченні даної теми, допомогло б поглибити знання, а також зрозуміти як їх можна і необхідно використовувати надалі у повсякденному житті.

ЛІТЕРАТУРА

1. Програма з біології для 10–11 класів загальноосвітніх навчальних закладів. Рівень стандарту (зі змінами, затвердженими наказом МОН України № 826 від 14.07.2016).

2. Програма з біології для 10–11 класів загальноосвітніх навчальних закладів. Академічний рівень Програма затверджена Наказом Міністерства освіти і науки України від 2016.

3. Програма з біології для 10–11 класів загальноосвітніх навчальних закладів. Профільний рівень Програма затверджена Наказом Міністерства освіти і науки України від 2016.

ІНКЛЮЗИВНИЙ ОСВІТНІЙ ПРОСТІР В ЗАКЛАДАХ ОСВІТИ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ

Сердюченко А.О., студент

Тургенєва А.О., канд. пед. н., доцент;

Бердянський державний педагогічний університет, м. Бердянськ, Україна

Одним із викликів третього тисячоліття є необхідність забезпечити рівний доступ до якісної освіти усіх без винятку людей, незважаючи на расові, соціальні, психофізичні відмінності. Це визначає ефективність суспільного поступу української держави у забезпеченні права кожного її громадянина на повагу,

взаєморозуміння та самореалізацію в соціумі. На відміну від традиційної освітньої моделі, що базується на простому засвоєнні та відтворенні інформації, головною метою навчання у XXI столітті є розвиток кожної особистості як повноцінного учасника розбудови демократичного суспільства.

Гуманістична спрямованість сучасного світу детермінує зростання значення соціальної інтеграції кожної людини незалежно від стану її здоров'я та можливостей здобуття освіти й професійного розвитку, актуалізує розвиток її соціальності – здатності до взаємодії з соціальним світом як умови повноцінного входження у суспільство. Особливо актуальним це питання є для молоді з особливими потребами, оскільки їхня особистість тільки продовжує своє формування і потребує підтримки та допомоги з боку спеціалістів. Діти та молодь з особливими потребами повинні бути забезпечені доступом до освіти, професійної підготовки, медичного обслуговування, відновлення здоров'я, засобів відпочинку, залучатися до соціального життя, мати можливість розвиватися як особистість.

З іншого боку, сьогодні розвиток суспільства й системи освіти відбувається під впливом світової тенденції до зростання кількості людей з інвалідністю. За даними ООН, кожна десята людина (більше 650 млн. осіб) на планеті має фізичні, розумові чи сенсорні порушення, у 25 % всього населення є різні розлади здоров'я.

Міністерством соціальної політики України вже зареєстровано близько 3 млн. людей з інвалідністю, зокрема 168 тис. дітей. Крім того, збільшується їх кількість: щорічно реєструється 200-220 тис. осіб, на 450 тис. вагітностей народжується 150 тис. дітей з вродженими вадами, серед яких 20 тис. – із важкими порушеннями.

Вивчення стану розробки проблеми інклюзивної освіти в Україні свідчить, що за останнє десятиріччя з'явилося достатньо науково-методичної та педагогічної літератури, яка відповідає сучасним запитам і потребам соціально-педагогічної роботи з дітьми та молоддю з особливими потребами як у теоретичному, так і в практичному плані.

Малодослідженими залишаються найважливіші аспекти соціально-педагогічної роботи з молоддю з особливими потребами: недостатньо розроблені технології соціально-педагогічної роботи з молоддю з особливими потребами в умовах інклюзивного освітнього простору ЗВО, що спрямовані на розвиток соціальної активності цієї категорії студентів та їхню інтеграцію в середовище закладу освіти, а також забезпечують надання соціально-психологічної та інформаційно-консультативної допомоги педагогічним працівникам, які створюють умови для соціалізації цих студентів.

Соціальна значущість досліджуваної проблеми зумовлена необхідністю розв'язання низки протиріч, що склалися між:

- потребою в інтеграції у суспільство молоді з особливостями здоров'я, підвищенні рівня освіти, професіоналізації людей з обмеженими можливостями та недостатньою розробкою ефективних шляхів та механізмів включення

інвалідизованої частки молоді студентського віку до соціуму, особливо на інституціональному рівні;

- детермінованою державним законодавством необхідністю поширення інклюзивної освіти та недостатнім рівнем можливостей системи освіти з її традиційною спрямованістю на надання диференційованих освітніх послуг молоді з нормальним рівнем здоров'я та з особливими потребами;

- потребою молоді людини в духовному становленні та недостатнім орієнтуванням закладів освіти на соціальне виховання особистості з інвалідністю;

- необхідністю створення системи безперервної соціально-педагогічної підтримки людей цієї категорії, у якій заклади освіти є важливою ланкою, та неготовністю закладів, зокрема вищої освіти, громадських організацій та реабілітаційних установ до інтеграції зусиль у цьому напрямі.

Стратегія розвитку національної системи освіти повинна здійснюватися у контексті сучасних інтеграційних і глобалізаційних процесів та відповідати вимогам переходу до постіндустріальної цивілізації, що забезпечить розвиток України в XXI ст., інтегрування національної системи освіти до європейського і світового освітнього простору. Одним із напрямів реалізації цієї стратегії повинна бути належним чином організована та втілена у практику інклюзивна освіта, яка в Україні повинна співіснувати із загальною та спеціальною.

ПРОФОРІЄНТАЦІЙНА РОБОТА В ЗАКЛАДАХ ОСВІТИ

Тургенєва А.О., канд. пед. н., доцент;

Шалупня Є.О., студент

Бердянський державний педагогічний університет, м. Бердянськ, Україна

Складна соціально-політична та економічна ситуація в Україні впливає на абітурієнтів та їх батьків, приводить до невизначеності та розгубленості. Це змушує з нової точки зору поглянути на організацію та проведення профорієнтаційної роботи з учнями закладів загальної середньої освіти. Випускники повинні володіти не тільки комплексом необхідних знань, умінь та навичок, а й багатьма особистісними якостями, що дозволило б їм бути конкурентоспроможними, реалізувати себе в професійному та соціальному плані. Велика відмінність сучасного розуміння профорієнтаційної роботи полягає в її націленості не тільки на вибір конкретної професії кожним учнем, а й на формування моральних якостей учнів, що дозволяють здійснювати свідомий, самостійний професійний вибір і головне – бути відповідальними за нього.

Мета дослідження: проаналізувати форми та методи профорієнтаційної роботи закладів освіти та дослідити їх вплив на професійну визначеність майбутніх абітурієнтів на сучасному етапі.

Проблематику методів та форм профорієнтаційної роботи в закладах освіти досліджували: В. Ярошенко, Д. Закатнов, А. Кобилін, Р. Григорович, Н. Побирченко, М. Вождай, О. Пономаренко та інші.